

[Arbejdsministeren.]

fusionsordning, hvorefter arbejdsløsheds-kasserne får fuld refusion af den del af deres understøttelsesudgifter, der ikke dækkes af det fastsatte medlemsbidrag.

Det blev endelig ved den nævnte § 4 i denne lov vedtaget, at arbejdsministeren inden udgangen af 1967 skulle fremsætte forslag til lov om overgang pr. 1. april 1968 til de offentlige arbejdsanvisningskontorer af de funktioner, der i henhold til arbejdsløshedsloven påhviler de anerkendte arbejdsløsheds-kasser med hensyn til kontrol med og anvisning af arbejde til ledige medlemmer.

Disse ændringer i arbejdsløshedsloven blev i februar måned sidste år vedtaget enstemmigt af folketinget på grundlag af en, ligeledes enstemmig, betænkning, som det af regeringen i 1964 nedsatte sagkyndige udvalg, hvori arbejdsmarkedets parter og de anerkendte arbejdsløsheds-kasser er repræsenteret, havde afgivet i oktober måned 1966.

Til indfrielse af den arbejdsministeren således påhvilede forpligtelse fremsatte min forgænger den 8. december 1967 de to lovforslag. Lovforslagene er i sin tid udarbejdet dels på grundlag af en betænkning, afgivet af en til dette formål nedsat arbejdsgruppe, dels på grundlag af en henvendelse fra arbejdsmarkedsrådet til arbejdsministeren. I nævnte arbejdsgruppe har der bl. a. været repræsentanter for arbejdsmarkedets parter og de anerkendte arbejdsløsheds-kasser. Arbejdsgruppen har i hovedtræk tiltrådt forslagene i den foreliggende skikkelse bortset fra de ændringer, som den nævnte henvendelse fra arbejdsmarkedsrådet har givet anledning til.

Disse lovforslag nåede som nævnt ikke frem til realitetsbehandling, og regeringen har derfor fundet det rigtigst at genfremsætte dem, for at de kan komme til behandling i overensstemmelse med tingets forretningsorden, således som det var tilsigtet med nævnte bestemmelse i § 4 i loven af februar 1967.

Når regeringen kan tiltræde forslagene, beror det i øvrigt navnlig på følgende betragtninger.

For det første skal jeg henvide til den enighed mellem de implicerede parter, som der blev redegjort for ved første fremsættelse (Folketingstidende 1967-68, 1. samling, sp.

2245). Denne enighed er naturligvis et meget vægtigt argument for at søge forslagene gennemført.

Dernæst vil jeg gerne, ligesom også den daværende arbejdsminister gjorde det, fremhæve sammenhængen med de — betydelige — ændringer i reglerne for statens refusion af arbejdsløsheds-kassernes understøttelsesudbetalinger, der blev gennemført sidste år. Jeg er helt enig i, at når det offentlige bærer den fulde risiko for merudgifterne ved forøget ledighed, er det naturligt, at staten også overtager det fulde ansvar for arbejdsanvisningen og kontrollen med kassemedlemmernes ledighed.

Men yderligere skal jeg for det tredje fremhæve, at en koncentration af arbejdsanvisningen er hensigtsmæssig ved i princippet at samle al efterspørgsel og udbud af arbejdskraft.

Efter disse indledende bemærkninger vil jeg gerne kort gøre rede for indholdet af lovforslagene, og jeg skal da begynde med forslaget til ændring af lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. („arbejdsløshedsloven“).

Det foreslås, at der skabes et enhedssystem inden for den offentlige arbejdsanvisning, således at den del af anvisningen, der hidtil har ligget hos de anerkendte arbejdsløsheds-kasser, overgår til de offentlige arbejdsanvisningskontorer, og samtidig foreslås det at lade kontrollen af kassernes ledige medlemmer overgå til anvisningskontorerne.

Til opnåelsen af disse formål er det nødvendigt at foretage en væsentlig udbygning af de offentlige arbejdsanvisningskontorer. Hidtil har det været således, at arbejdsløsheds-kassemedlemmerne i almindelighed ikke har haft alt for langt til arbejdsløsheds-kassens kontor, hvor de har kunnet få anvist arbejde eller — hvis dette ikke er lykkedes — har kunnet blive afkontrolleret med henblik på udbetaling af arbejdsløshedsunderstøttelse. Denne service over for de arbejdssøgende må naturligvis opretholdes. Det er derfor nødvendigt at foretage en sådan udbygning af kontorerne, at de arbejdsløse i langt de fleste tilfælde ikke får længere til anvisnings- og kontrolstedet end hidtil.

Det foreslås derfor, at der gives mulighed for efter behov at oprette afdelingskontorer. Det vil føre for vidt her og nu nærmere at